

— Въ цѣлата тази война, която си правилъ, нѣма ли единъ моментъ за предаване?

— Не би ли могълъ да напишешъ **какъ** войниците въ твоята дружина посрѣщнаха първата вестъ за започване на военнитѣ действия?

Уводната статия бѣше вече въ рѣцетѣ на Йовкова отъ два дена и той разбираше задачитѣ на списанието.

По едно време той промълви: „Ще видя, ще опитамъ, може би . . .“

Той каза това почти отъ нѣмай-къде и азъ го забравихъ на мѣстото.

День или два следъ това, връщайки се у дома къмъ полунощъ, азъ намѣрихъ на масата си единъ рѣкописъ, на чертана канцеларска книга, безъ никакъвъ подписъ, озаглавенъ: **Утрото на паметния день**. Зачетохъ го съвсемъ небрѣжно, но много скоро този разказъ прикова цѣлото ми внимание. Зарадвахъ се много за разказа, но не знаехъ нищо за автора и нищо не ми подсказваше, че той може да бѣде Йовковъ. Азъ знаехъ почерка на Йовкова, но въ този моментъ, помня го съвсемъ ясно, почеркътъ на Йовкова ми изглеждаше новъ и непознатъ.

По-интересно е още, че отъ разговоритѣ съ Йовкова знаехъ много добре, че той е прекаралъ войната въ 41 полкъ; това се казваше въ началото на разказа, но моя погледъ надъ това число пакъ не ми спомни за моя другаръ. Едно само приятно впечатление владѣеше у мене надъ всичко — пър-